

singuri basmul lui Creangă privesc fascinați dreptunghiul mirific al scenei în miniatură, la rampa căreia se deapănă povestea celor două fete, fata moșului, cea harnică, și fata babeli, cea leneșă. Pe lângă eroii principali apar și două noi personaje, veritabilele Tupa și drumașul, tovarășii de nădejde, și logodnicul Gheorghiuță (probabil pentru a se respecta tipicul finalului nupțial). Cățelușă, părul, fintina, cuptorul sînt ingenios înșuflețite. O bună mizanscenă (Regia : Francisca Simionescu, Scenografia Delia Ioaniu), abila deplasare a păpușilor, a fiecărui element de recuzită, la care se adaugă și o iluminare foarte sugestivă, creează impresia de fluiditate asemeni derulării unui film, existînd însă avantajul relației nemijlocite cu micii spectatori. Aflați la vîrsta marilor mici descoperiri, ei se familiarizează astfel cu elementare modalități de

expresie ale teatrului. Un ABC necesar. Și dacă savoare a scrierii marelui humuleștean nu se poate păstra intactă, căci metaforele — în mod inevitabil — sînt sacrificate, dramatizarea prezintă totuși acțiunea dinamică, evidențiind cu prisosință valoarea morală a basmului. Personajele, caracterizate prin aspectul păpușilor, realizate cu umor și simplitate, beneficiază de maximă expresivitate și prin interpretarea vocală, extrem de nuanțată, susținută tot de artiștii păpușari (Eva Pavel, Nina Stoica, Henriette Gruiă, Alexandru Negrea, Gheorghe Heinel, George Popa).

În micul foaiier al teatrului o frumoasă expoziție etalează tapiserii, păpuși de tot felul, printre care se remarcă personajele basmului Scufița roșie.

Irina COROIU

CARNET I.A.T.C.

EUNUCUL

de Terențiu

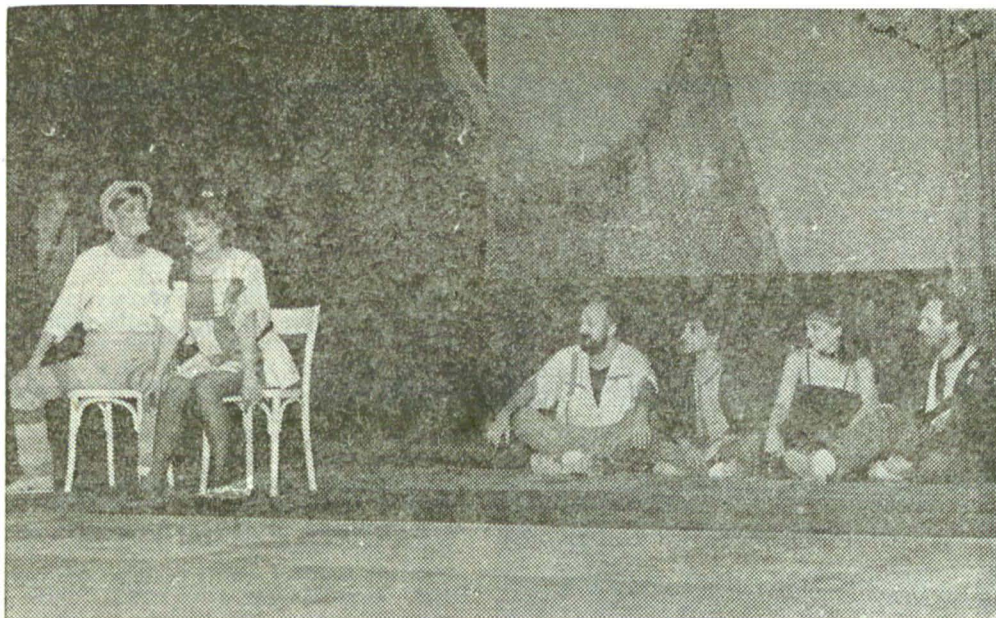
Principala calitate a acestui spectacol este veselie : o veselie exprimată prin elemente din arta mimului și a clownului, reluînd gaguri ale filmului mut, parodiind melodramele cu luciu, și care se transmite sălii datorită extraordinarei poftă de joc a celor opt interpreți, energici lor comice, atent și corect dirijați.

Departă de a fi un exercițiu de arheologie culturală, *Eunucul* își propune să verifice prin practica teatrală aserțiunea despre perenitatea marilor modele, pornind de la ziua de azi către ziua de atunci — cînd curtezanele, soldații fanfaroni și sclavii aferenți lucrau cu îndrăgire la destabilizarea sentimentală a tinerilor îndrăgostiți, fie ei timizi sau îndrăzneți.

Un prolog solemn — dar scurt — cu măști ne reamintește că ceea ce știm despre spectacolul antic este incert ; o explozie de muzică modernă însoțește scoaterea măștilor și iată-ne într-o discotecă ; părăsind dansul, un tînăr se plînge că iubita lui nu mai vrea să-l primească în casă ; altul — care se declară sclavul lui — încearcă să-l consoleze ; apare însăși „persoana“, adică iubita, care declară că ceea ce se vede

nu-i adevărat. Tinerii care nu au deocamdată replică participă la povestea pe care personajele o expun, o mimează, o comentează și din cînd în cînd o și trăiesc. Pe măsură ce va apărea necesitatea, fiecare dintre ei se va transforma într-un personaj. Dacă va fi nevoie — chiar în mai multe. Cînd povestea nu le mai solicită energiile, se dansează din nou. Costumele, vesele și ele, ale Rodicăi Roșu permit o asemenea transformare.

Efortul depus în mod normal de spectator pentru a se transpune în convenția scenică este prestat aici de echipa de interpreți : ei compun și descompun această convenție cu ingenuitatea și satisfacția pe care o au copiii cînd descoperă taina unei jucării. Farmecul mecanismului imaginat de profesorul asociat Mihai Mălaimare și de asistentul său Mircea Constantinescu se întemeiază pe precizie : expresivitatea maximă a gestului, sincronizarea acțiunilor de grup, raporturi exacte între cuvînt și imaginea scenică. Imaginația comică și măsura au fost accelerația și frîna acestui act pedagogic care s-a convertit într-un act teatral apt să suporte dialogul cu publicul. Dialogul nu presupune doar încuviințări de circumstanță — el poate suporta și nedumeriri, și contestații, și superloară îngăduință, și încrunțată intoleranță. Important este că dialogul are un obiect : un spectacol care își validează statutul pe scena unui teatru profesionist și șapte interpreți-studenți, puși în valoare în condiții de maximă solicitare.

Scenă din spectacol

Stelian Nistor rezolvă cu abilitate sarcina de a-i diferenția pe cei doi frați îndrăgostiți: caracterul năvalnic al primului și grația imberbă a celui de-al doilea sînt exprimate cu vitalitate și cu o bună înțelegere a relației dintre scop și mijloace. Foarte bine integrată în concepția regizorală, Elena Manoliu esența și aparența personajului sînt expuse cu o seriozitate care declanșează hazul. Un cuplu comic de rezistență alcătuiesc Sandu Mihai Grula și Constantin Cotimanis. Parazitul viclean și suficient, soldatul fanfaron și păgubos își etalează uimirea și dezamăgirile umilindu-se reciproc, într-o relație de dependență care comunică prin cascada de gaguri un adevăr psihologic. Iuliana Ciugulea caracterizează sumar, dar corect personajul Pamphilei; efortul de a înfățișa com-

portarea unui bărbat bătător și bețiv o depășește — acolo unde ar fi fost suficientă o sugestie, ea se străduiește „să fie”, lucru evident imposibil. Petre Pannait și Cristina Oprean par a fi — deocamdată — prea preocupați de ceea ce urmează să facă în momentul următor, pentru a fi destul de atenți la ceea ce fac acum.

Mircea Constantinescu, perfect integrat ansamblului, dovedește ce ar fi putut fi acest spectacol dacă preciziei i s-ar fi adăugat dezinvoltura. Se mai poate adresa tuturor interpreților: studenți un reproș cu privire la cultura rostirii: ritmul acțiunilor scenice impietează uneori asupra clarității cuvîntului. Dar ceea ce se înțelege se înțelege bine.

Magdalena BOIANGIU

COLLEIDOSTOP

COLLEIDOSTOP

Centenarul nașterii marele scriitor Liviu Rebreanu a prilejuit, printre numeroase alte manifestări, organizarea, la Craiova, a unui simpozion omagial. Aici, la Teatrul Național, unde Liviu Rebreanu a fost o vreme secretar literar, au luat cu-

vîntul tovarăsa Constanța Lăzărescu, președinta Comitetului județean Dolj pentru cultură și educație socialistă, George Macoveșcu, Al. Piru, Niculae Gheran, C. D. Papastate, Ion Pătrașcu, Rodica Fiorescu, Al. Oiaru, Claudiu Moldovan și alții. Actorii

Lucian Albanezu, Constantin Sassu, Emil Boroghind, Petre Gheorghiu-Dolj, Elena Gheorghiu, Remus Mărgineanu au citit din opera prozatorului, dramaturgului, criticului dramatic și omului de teatru Liviu Rebreanu. ●